

f.eks. ikke anvendelse med hensyn til handlinger, der er omfattet af den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme fra 1977, FN-konventionen til bekæmpelse af terrorbombninger samt FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme, jf. § 5, stk. 3.

Efter artikel 5 i Konventionen om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EU-udleveringskonventionen) må en medlemsstat ikke afslå udlevering med den begrundelse, at lovovertrædelsen anses for en politisk lovovertrædelse, en lovovertrædelse, der har forbindelse med en politisk lovovertrædelse, eller en lovovertrædelse, der udspringer af politiske motiver. Danmark har imidlertid taget forbehold over for denne bestemmelse i EU-udleveringskonventionen, således at forbudet mod at nægte udlevering for politiske lovovertrædelser for Danmarks vedkommende er indskrænket til alene at gælde for lovovertrædelser, der er omfattet af de i udleveringslovens § 5, stk. 3, nævnte konventionsbestemmelser om terrorisme.

Som nævnt ovenfor indeholder rammeafgørelsens artikel 3 og 4 en række obligatoriske og fakultative afslagsgrunde, hvorefter medlemsstaterne henholdsvis skal eller kan afslå at udlevere en person til en anden medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre. Disse afslagsgrunde er udtømmende, således at der ikke vil kunne ske afvisning af en europæisk arrestordre, hvis betingelserne i rammeafgørelsen er opfyldt, og der ikke foreligger en af de i rammeafgørelsen særligt opregnede afslagsgrunde.

Da de i rammeafgørelsen angivne afslagsgrunde ikke omfatter politiske lovovertrædelser, vil det ikke længere være muligt at afslå udlevering til en medlemsstat med henvisning til, at der er tale om en politisk lovovertrædelse. Det er således nødvendigt at ændre den gældende udleveringslov, så den kommer i overensstemmelse hermed.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at det følger af rammeafgørelsens præambelbetragtning nr. 12 og artikel 1, stk. 3, at reglerne i rammeafgørelsen er fastsat under iagttagelse af de grundlæggende rettigheder og principper, som bl.a. er fastsat i artikel 6 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU). Det følger bl.a. heraf, at rammeafgørelsen respekterer Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Udlevering vil således fortsat skulle nægtes, hvis der er objektive grunde til at formode, at en europæisk arrestordre er udstedt med det formål at forfølge eller straffe en person på grund af den pågældendes race, religion, nationalitet eller politiske overbevisning mv., jf. nærmere nedenfor pkt. 4.1.1. (forholdet til Den Europæiske

Menneskerettighedskonvention) og 4.1.9. (særlige tilfælde).

Rammeafgørelsen indebærer endvidere, at udlevering ikke som efter gældende ret vil kunne afslås med den begrundelse, at der er tale om en militær lovovertrædelse (udleveringslovens § 4).

Det foreslåede nye kapitel 2 a om udlevering til EU-medlemsstater indeholder som følge heraf ikke afslagsgrunde svarende til udleveringslovens § 4 og § 5.

4.1.4. Den kriminelle lavalder

Rammeafgørelsen fastsætter i artikel 3 visse obligatoriske grunde til at afslå udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre. Hvis der foreligger en af disse obligatoriske afslagsgrunde, er medlemsstaterne således forpligtet til at afvise udlevering.

Det fremgår af rammeafgørelsens artikel 3, stk. 3, at udlevering skal afslås, hvis den person, der er omfattet af arrestordren, er under den kriminelle lavalder efter den anmodede stats lovgivning.

Den gældende udleveringslov indeholder ingen udtrykkelige regler om, at udlevering ikke kan ske, hvis den pågældende er under den kriminelle lavalder, jf. straffelovens § 15. Det følger i dag af kravet om dobbelt strafbarhed, at der ikke kan ske udlevering af en person under 15 år. Da indførelsen af den europæiske arrestordre bl.a. indebærer, at der i relation til lovovertrædelserne omfattet af den såkaldte positiv-liste ikke længere vil kunne stilles krav om, at handlingen ligeledes skal være strafbar efter dansk ret, er det nødvendigt at indføre en udtrykkelig bestemmelse om, at udlevering til EU-medlemsstater af personer under den kriminelle lavalder ikke kan ske, jf. den foreslåede bestemmelse i § 10 c.

4.1.5. Forbud mod dobbelt strafforfølgning

4.1.5.1. Udlevering skal efter den obligatoriske afslagsgrund i artikel 3, stk. 2, afslås, hvis det af de oplysninger, som den anmodede medlemsstats myndigheder er i besiddelse af, fremgår, at den person, der er omfattet af arrestordren, tidligere er blevet endelig dømt i den anmodede eller en anden medlemsstat for den handling, som den pågældende nu ønskes udleveret for. Hvis den pågældende blev kendt skyldig, skal udlevering dog kun afslås, hvis straffen er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter lovgivningen i domslandet.

Denne bestemmelse omhandler princippet om forbud mod dobbelt strafforfølgning (»ne bis in idem«). Bestemmelsen vedrører således tilfælde, hvor der i strid med princippet om »ne bis in idem« er indledt strafforfølgning eller afsagt dom i en medlemsstat,